

Törés

Hangtalanul fekszem az ágyban, és a mennyezetet nézem. Éjfél után egy óra. Próbálok elaludni, de nem megy. Ádám horkol. Ez nem olyan szolid kis horkolás, hanem eget rengető. Csodálkozom, hogy a szomszéd kutyák még nem kezdtek el ugatni.

Nem akarom felébreszteni. Gondolom, majd abbahagyja egyszer, de az is lehet, hogy én alszom el előbb. Felé fordulok. Csak félig van betakarózva. Tisztán látom mellkasa hullámozását. Fel-le, fel-le... Barna haja a párnán, szeme csukva, a szája résnyire nyitva. Ritkán szokott horkolni. Csak ha iszik, vagy ha gyógyszert vesz be. Most ez utóbbi történt, iszonyatosan fáj a lába, be kellett vennie egy fájdalomcsillapítót, amit az orvos írt fel ma délután, miután ellátta a lábtörését.

Ádámnak ugyanis eltört a bokája. Öt óra körül, amikor félrelépett a kertben, az almafa permetezése közben. Nem az ő hibája volt. A magas fűben nem láthatta a letört faágat, ám szerencséjére a sérülés a „könnyebb” törések kategóriájába tartozott, két helyen vált el a csont a csonttól. A nevetem kiáltotta, kirohantam. Úgy gondolom, ez a normális reakció, ha az embert a nevéen szólítják. Persze hallgathatnék másik névre is, de a sajátomat már úgy megszoktam. Hozzám nőtt a huszonhat év során.

A permetező a földön hevert. Ádám egy helyben ült, mindkét kezével a bokáját szorította. Amikor a kérésemre elengedte, felszisszent. A sérült testrész piros volt és enyhén duzzadt. Felsegítettem, rám támaszkodott, és az ép lábán elugrált a kocsig. Közben fennhangon megjegyezte, hogy ha visszaérünk, fogpiszkálóvá aprítja azt a rohadt fát. A hátsó ülésre ült, lábát kinyújtotta. Én még beszaladtam a betegkönyvéért és a kulcsért, csak azután indultunk el a kórházba.

A kocsiban még morgott valami olyasmit, hogy fáj, de őszintén szólva nem figyeltem rá, az utat néztem. A járműveket, a járókelőket, a lámpákat s a táblákat... a kórház tábláját. Intettem a portásnak, hogy emelje fel a so-

rompót. A bajszos vénember megnyomott egy gombot, majd belekortyolt a bögréjébe. Kávét lehetett benne, három cukorral, mert úgy szereti. Ha csak kettő van benne, már nem issza meg. Behajtottam. Szerencsére sikerült a bejárathoz közel parkolnom. Mondtam neki, hogy várjon a kocsiban, míg kérek egy mankót vagy egy tolokocsit. Nem lehettem túl határozott, mert a következő pillanatban, amikor kissé eltávolodtam az autótól, már ki is szállt, és utánam kiáltott, hogy segítsék neki beugrálni. Kénytelen voltam visszamenni hozzá, ellenkező esetben egyedül indult volna el. Az imént jól bevált módszert alkalmaztuk. A bal karjával átkarolta a vállam, és ugrálni kezdett. Röhejesen nézett ki. Mint egy féllábú veréb.

A váróterem furcsán üres volt. A körülbelül hatvan férőhelyes váróban alig voltak húszan, pedig nem szoktak ilyen kevesen lenni. Ádám leült, én egy nővért kerestem, és elmondtam neki a történeteket. Azt mondta, várjunk türelemmel, és elvitte a betegkönyvet. Aranyos nő volt. Fiatal, nemrég még valamelyik nővérképző padjait koptathatta. Magasabb volt nálam, fekete haját lófarokba kötötte, arcára pedig egy kiló púdert rakott, a valódi bőrszínétől két árnyalattal sötétebbet. Fehér köpeny, kínai ortopéd papucs és fehér szoknya volt rajta, ami a térdét már nem takarta.

Leültem Ádám mellé a narancssárga székre. Már abbahagyta az almafa és a vakondok szidását. A bal lábát a jobbra emelte, a kezével tartotta, csak bámult maga elé. Még most is vöröslött a papucsban a lába.

– Fáj? – próbáltam beszélgetést kezdeményezni.

– Igen – válaszolta. – De semmi gond. Adsz rá gyógypusztit? – mosolyodott el.

– Hülye! – csak ennyit tudtam mondani.

Nem volt már gyerek, még csak tinédzser sem, hogy ilyet mondjon. Ez valami furcsa beütés lehet nála, talán egy nevesincs gyerekkori trauma. Nem arról van szó, hogy az apja vagy az anyja ne szerette volna, csupán ő nem volt az a puszkódós gyerek, és most, hogy már idősebb, ezt a hiányt pótolja. Legalábbis ezt mesélte a drága anyósjelöltem két évvel ezelőtt. Ádám közben a fejét fogta, hogy nem lehet igaz, hogy az anyja égeti előttem.

A fekete hajú nővér megérkezett tolokocsistul, és elvitte Ádámot a traumatológiára. Nem kell, hogy velem menjek, mondta, majd az orvos meg a nővér ellátja. Én addig vegyek egy doboz Marlborót. Utáltam a dohánybűzét, Ádám tudta jól: s noha naponta már csak két-három szálát szívott, mindig éreztem rajta a dohányfüstöt. Hiába mosott fogat, kapott be Tic-Tacot vagy egy rágót, pontosan tudtam, mikor gyújtott rá. Nemegyszer beszélünk már róla, hogy szokjon le, mert egészségtelen és nem szeretném, ha valami baja lenne. Ha esetleg szakítanánk, biztosan rászoknék a

dohányzásra, mert hiányozna az illat, amit Ádám árasztott minden egyes elszívott szál után. Annyiszor ismételt meg az érveim, hogy már teljesen ráállt erre a leszokás-témára.

Mindenesetre most vettem neki cigit, hosszút. Ideges volt, nem szerettem volna még én is bosszantani, megtettem, amire kért. A dohányért egy saroknyit gyalogoltam, mert a kórház kisboltjában nem árulhattak cigarettát. Mire visszaértem, Ádámot a tolókcocsiban találtam a gipszelőszoba előtt.

– Na? Mit mondtak?

– Sima külbokatörés – mondta egykedvűen. – Nem kell műteni. Két hét rendes gipsz, öt hét járó. Elvileg gyönyörűen összeforr.

– Az jó. Itt a cigid – nyújtottam oda neki a dobozt, de nem kérte. Azt mondta, tegyem a táskámba, majd a gipszelés után elszív egyet.

A gipszelő egy nagydarab kopasz volt. Mint megtudtam, másodállásban kidobó az egyik szórakozóhelyen: azok a szerencsés rendbontók, akik másnap a kórházban töréssel ébrednek, többek között az ő mosolygós képét pillanthatják meg.

Ádám lábán a gipsz gyorsan száradt. Azt mesélte, hogy eleinte egész kellemes érzés volt, ahogy a nedves massa szilárdult a lábán. Kitaláltam az autóhoz, ő beszállt, kinyitotta az ablakot, és rágyújtott. Én addig viszatoltam a kocsit a kórházba. Csak másnap vehettem ki két mankót a betegsegélyzőből, mert aznap már nem volt nyitva.

Este kilencre értünk haza. Vacsoráztunk. Melegszendvicset ettünk uborkával. A zuhanyzófülkébe egy széket tettem, arra ült és úgy fürdött, majd mielőtt lefeküdt, erős fájdalomcsillapítót vett be. Én még egy kicsit dolgoztam, majd melléfeküdtem.

Éjjel egy óra egy perc. Nem akartam felébreszteni. Felé fordultam. Rátettem a jobb kezem a mellkasára. Kis idő múlva abbahagyta a horkolást. Kinyitotta a szemét, és felém fordult.

– Nem bírsz elaludni? – kérdezte.

– De – válaszoltam, és becsuktam a szemem. Hallottam, ahogy elmosolyodik.